

ČAJ

Pro chvíle pohody

DUBEN 2015

Časopis Autorů Jičínska

DANA BERANOVÁ

(úryvek)

Básník před temným sálem stojí
a začne verše přednášet
chce povznést ducha nudných dní
naději, lásku přinášet.

Dana BERANOVÁ

103

Vážení čtenáři,

zatímco 25 let v životě člověka znamená vlastně krásné mládí, rozpuk, člověka ještě nic nebolí, je věčně zamilován a roztoužen, má velké sny a plány, stojí na prahu životního období, kdy život rozdává ty nejkrásnější barvy, tak v životě literárního spolku tomu tak nebývá. Řada spolků, nejen literárních, má jepičí život, zanikne po pár týdnech či měsících. Takže vlastně pro literární spolek je čtvrtstoletí dlouhá doba. Občas přijde nějaká ta ponorková nemoc, všichni o sobě vědí všechno, ztrácí se motivace a iluze o tom, co by se dalo dělat, protože se zdá, že všechno už tu bylo.

Dubnový ČAJ vychází v čase, kdy si připomínáme 25.výročí Literárního kroužku v Jičíně. Takže hostem je vlastně literární spolek. Ano, přesně 24.dubna uplyne 25 let od chvíle, kdy jsme vstupovali nesměle na pozvání knihovnice Jany Benešové do prostor Okresní knihovny v Jičíně.

Pravda, z toho původního složení nás moc nezůstalo, ale přišli jiní. Nechť je vzpomínání veselejší, neboť v čísle 103 najdete kratičké ukázky z tvorby některých členů, pochopitelně ve výhodě jsou básníci, neboť prozaický tvar je delší, a tak můžu nabídnout pouze ukázky z povídek.

A jaká je budoucnost? Třeba nám napoví tři prózy o nás se sci – fi humorem (postupně vyšly ve sbornících z pera našich autorů)

„JAK BUDE VYPADAT LiS V BUDOUCNOSTI !?!?“

Jedná se o příspěvky **Dany Beranové „Schůzka LiRu“**,

Petra Veselého „Devátý z osmi“

a **Václava France** (parodující předchozí povídku) **„Jediný ze všech“**.

Jestliže je Čaj zasvěcen spolkům, tak i rozhovor směřuje k tématu spolkové činnosti. Poskytl jej předseda Jičínské besedy

Mgr. Pavel Kracík, který o „Rumcajsově městě“ říká:

„Jičín je nesmírně kulturní město!“

Na shledanou v měsíci máji!

Václav

HOST ČAJE:

Literární kroužek, Literární spolek, LIS, LiS prostě Literární spolek v Jičíně (1990- 2015)

UKÁZKY Z TVORBY ČLENŮ:

NAĎA BALIHAROVÁ

Včera svlékal jsi mou košili
plnou smutku, plnou beznaděje.
Tvé dotyky mě odvěznily.
Prosím, dotýkej se mě.

Magnetické pole tvé skutečnosti
v mém nitru se násobilo
a vtékalo do morku mých kostí.
Prosím, dotýkej se mě.

Stále je nablízku chlad
a mezi tvé dotyky vstupuje.
Nenech mou duši ukřižovat.
Prosím.
Dotýkej se mě.

KATEŘINA BALIHAROVÁ

Svět před oponou
čte příliš rychle.
Začalo svítat
a mrzutí spáči
v košilích svých předků,
stali se diváky
vlastních osudů.

Miroslav HARCUBA

ČLOVĚK

To jsem já – člověk
na celé té zemi.

Jak na louce kvítí
mezi lidmi všemi.
Když nám slunce svítí,
potom dobře je mi.

Snad to každý vidí,
sám člověk nic neznamená
v společnosti lidí
je ta pravá cena.

MARTIN TŮMA

ROZMRZELÝ OBRAZ

Ještě několik zbylých tónů
pár zapomenutých melodií
a můj obraz s rámem větví mrtvých
stromů se začne rozpadat
v nic neříkající tahy štětce,
v barvu,
která začne tát.

A já v té bolesti
prostě musím vytrvat.

VLADKA MATĚJKOVÁ

VDAVEK CHTIVÁ

Prý mi dá všechno,
co jen budu chtít:
svůj vytahaný svetř
klukovské šeptnutí z duté vrby
tááákhle velký cit
(zahraje mi taky na kytaru
bezstrunnou)

Prý mi dáš všechno,
Co jen budu chtít
svůj úspěch

finance
tááákhle velký byt
(a můžeš taky modré z nebe
z kterého city se pohnou?)

Hm ...! Co teď?
Kluka, nebo pána?
(Orel nebo panna)
Hodím si korunou -

a jsem šťastně vdaná!

JIRÍ PATKA

Světla na pobřeží (úryvek z novely)

Do letoviska pod divokými horami jsme tehdy přiletěli ráno. Sto třicet čtyřkou vnitrostátní linky, abychom předem zařídili ubytování celé výpravy, Nataša papíry obstarávala sama a já jsem se šel vykoupat. Celý den jsem ji neviděl, až večer u toho zábradlí, kdy jsem se nakonec ocitl na opačné straně terasy, s oním mužem, kterým byl vedoucí prodejny s obuví v H. a který vypadal jako Sioux, s ošlehanou tváří a vysokým lesklým čelem do ruda opáleným. Drželi jsme v prstech každý svou cigaretu, která nehořela, hodil jsem ji později do velkého popelníku a už jsem si v životě nikdy žádnou nezapálil.

"Je ještě moc brzy do postele," řekl tenkrát můj společník, "vedle se loučí jeden turnus s rekreací. Ve dvacátém patře je takový bar, každý večer plný hlučných mladých holek z východního Německa. A ještě hlučnějších výrostků. Choděj tam však i některý lidi z mé společnosti na pláži. Když si tady chvíli odpočinu, nechávám se vyvézt nahoru a pak v té páře a v tom rámusu se cítím náramně. Sauna, " řekl, "sauna pro mé staré smysly a pro staré oči."

"Víte," pokračoval ve výtahu, "tahleta zdviž, jenom dvě kabiny, to je málo. Ve špičkách, když se chodí jíst, je lepší počkat. Pokud se ovšem rád nemačkáte. Já už musím být vděčný za každé přimáčknutí."

MICHAL BŘEŇ

KAPKA

Objevil se mrak
a zakryl slunce
strhla se vichřice.

Z mraku začaly padat kapky,
padaly a padaly.
Padaj dolů,
padaly z mraků.
Kapek desítky, stovky, tisíce,
padaj na města a vesnice.

Pole dostaly svou vládu,
lidé jsou rádi,
nemusej kropit zahradu.

Spadla kapka, spadla na okap,
nebyla na něm sama,
byly tam i jiné
a padaly další
nové společnice.

Ustala vichřice,
odplul po modrém nebi mrak.
Objevilo se slunce,
hřálo více a více,
už je po kapce.

EVA KOTYZOVÁ

STRÍPKY

Jsi střípky
a vím
že tě budu sbírat
spoustu let

Unavená
ve spěchu
dnem i nocí
stále
každý den
- s láskou
pomalu skládat
jedinečnou mozaiku

Až budeš
Jednoho dne
přede mnou
v celé kráse
zavírej pomalu
a s úctou
dveře mámy,
za tytéž
už se nikdy
nevrátíš

DANA BERANOVÁ

Básník před temným sálem stojí
a začne verše přednášet
chce povznést ducha nudných dní
naději, lásku přinášet.
On nevnímá, že někdo spí,
někdo že začal odcházet.

Je nyní mimo nízkost světa
mluví o růži, jež rozkvétá.
Lidé se ale chtějí smát
a ne jen tiše naslouchat.

... a básníkův hlas slábne, slábne
až úplně v sále zhasne.
Dívá se mlčky do těch tváří.
Co čte v nich? Snad je, že je září
a že je večer, pondělí.

Tohle je 20.století?
Na jinou kartu nesází
a jak básníci prokletí
bez aplausu odchází.

JANA HOFMANOVÁ

Cést la vie aneb Takový je život(úryvek z povídky)

Jde školní chodbou, uvězněná ve svém žalu, nevidí, neslyší - vtom cítí přátelskou ruku na svém rameni: "Hani, takhle přece nemůžeš do třídy! Pojd' na chvíli ke mně, uděláme si kávu, pojd'!" Jde poslušně za ním,, sly by snad v této chvíli s kýmkoli, kdo je k ní soucitný a laskavý - ä v kabinetě se rozbereč nanovo. "Ublížil mi, mně i dětem, i když jsou už velké, tohle se přece nedělá, a za co? Proč? Co si slibuje od té druhé? V manželství romantická láska přece vždycky po čase vyprchá, ale jsou i jiné hodnoty, které dva lidi životně spojují ..." Ale horká káva a chápací kolega přece jen udělají své, postupně se ztišuje, uklidňuje ...

"Hanko, jsi bezvadná ženská, já mít takovou, jako jsi Ty, měl bych ji rád, a napořád! Škoda, nebýt ženatý, vzal bych si tě třeba hned!"

Vzhlédla překvapeně, když navíc ucítila jeho ruku kolem svých ramen, ale nebránila se. Bylo to příjemné, položit bolavou, utýranou hlavu na jeho hrud' a cítit tam teplé tlukoucí srdce, něžná a láskyplná slova. Už jí je dlouho nikdo neříkal. Den skončila ve škole jakž takž, ani vlastně neví jak, ale vyučování ten den bylo přece jen u konce.

PAVEL ZEMAN

***

předjaří ostýchavě
v březnových poledních
za zimu supluje

studentské lásky
dozrály k polibkům
ukrývaným za paneláky

v takové třídě
málokdo chybí
počtům se na knoflících učí:
budu zítra vyvolaný
má mě ráda
nebudu zítra vyvolaný
nemá mě ráda ...

PAVEL HERBRYCH

Táhnou se staletími
střídám tváře
doznávám změn
učím se
i promarňuji čas
mučím
i bývám mučen
nežádám
odpouštím
a prosím o odpuštění
za to
že jsem
že jsem člověk

PAVEL VYDRA

KAMENY

Existuje mnoho kamenů
a žije spousta lidí.
Kameny jsou různé,
lidí taky.
Říkají, že když člověk zemře,
promění se v kámen.
To by ale znamenalo,
že šlapeme po lidech ...

KAMIL FOUSEK

MASKY

Každý člověk má nějakou masku,
ale neví o tom.

Dokud mě neuvidí.

Potom si ji nasadí.

Nějaká mě lituje,
nějaká se mi směje,
nějaká se na mě dívá ošklivě
a nějaká mě bere normálně.

Ale já je házím do jednoho pytle.

A podle nálady je vytahuju.

Když mám blbou náladu,
tak vyndám masku, která mě lituje a lituju se.
Potom vyndám masku, která se mi směje a směju se tomu.

Potom vyndám tu normální masku a jdu ven.

Ale ten pytel mám pořád s sebou.

LUKÁŠ BABORÁK

SONET O NÁS

Jsem s tebou, na cestách jdoucích k duze
jen veď mě a napij se z mé lásky
jsem s tebou, však zbyteční je chůze
jít slepý a čekat na otázky.

Jsi se mnou, když zříkám se svých cílů
když padám, mám ruce v dlaních tvých
jsi se mnou, čímž dodáváš mi sílu
tvé bytí jest důvod můj, znát smích.

Jsme spolu, my bok po boku jdoucí
na časy věků, tys vždy má prvá
jsme spolu, štěstím nevidoucí
kéž tato chvíle věčně trvá.

To láska dál nám cestu klestí
však běda ... jdeme na rozcestí.

MONIKA EBERLOVÁ

Jsem pochybnost, láska, klam
jsem vše, co znám
uvolněná, voda hravá
co chladí i laská.
Jsem mlčení ...
ticho ve mně
proudí bezbřehé ...
blízko unáhlení
netrpělivé.
Jsem víra
i naděje
život i smrt.
Jsem úsměv
teplé slunce
mé hledání
to jsem já.

RENÁTA ŠŤASTNÁ

LETNÍ RÝMOVAČKA

Sekala jsem kosou
Chtěls' mě vidět bosou
Kopřivy mě pálily
Tobě oči zářily
Sekala jsem kosou
Sekala jsem srpem
I když nebyl srpen
Slunce prudce svítilo
Tobě se to líbilo
Sekala jsem srpem
Vzala bych si sekačku
Ale není za kačku
Tak u stolu sedíš
Smutně na mě hledíš
Vzala bych si sekačku

JOSEF JINDRA

VESECKÝ PLAKÁNEK

Vesecký Plakánek
je bílé ticho
Do května rozbředá
bílá tma
Vesecký Plakánek
je černé ticho
Tudy se chodí
do svého já
Na němou otázku
odpověď padá
Vesmírné ticho
jež nemá dna
Na konci Plakánku
zelené ticho
Kdože si myslel
že sebe zná?

VÁCLAV FRANČ

DVANÁCT LET SPOLU

Naše city lety prořídly
můžou za to vrásky nebo věk?
Přesto schovávám tě občas pod křídly
Jsme jak na drátech párek vlaštovek!

I když polibky nám tolik nechutnají
neboť odlétáme do krajiny jistoty
léty dozráváme v pekle nebo ráji
jsem to pořád já, jsi to stále ty!

BOHUMÍR PROCHÁZKA

Kačenka u angreštu

Jde Káča kolem angreštu a praví: „To se nesmí jíst, to je zelený.“ Říkám si, jak mají rodiče tu holčičku dobře vychovanou. Však neuplynula ani hodina a vidím, jak se Kačenka cpe zeleným angreštem. Nechal jsem ji a pozoroval. Pravda, ta kyselost je na jejím ksichtíku náramně viditelná. A přiznejme, náležitě jí sluší.

Pointa: 1. Staročeské zvyklosti, že děti nejradši nezralé ovoce, stále chválabohu platí, a jen blázen myslí si, že ji odstraní.

2. Pokrytectví nepatří jen k politice. Je dobré už v tak útlém věku k němu děti vychovávat? Je to správné, není to správné?

DRAGA ZLATNÍKOVÁ

Je ve mně uklizeno
tichý smír
stoupání neklidů hlídá hráz dveří
Vpouští jen výsostné
hlasy lyr
Význam té chvíle jen znalec krás změří

Tři tečky za větami
vykřičník
sto hadích otazníků zkamenělo
Poslední jako
výkřik ční
Tuším že zmrazit chce v kámen tělo...

ZLATA ZÁKOUTSKÁ

Jízdy na sněhu

Ze souboru povídaní Ach ta mládež

Opravdové sáně s železnými šínami měl tenkrát jen málokdo, a kdo je měl, dával pozor, aby se nerozbily. Kluci jezdili se stráně pod lesem na různých prknech, na starém lavóru a taky na špalkách. Na nich se sedělo rozkročmo jako na koni, ale běda, když se špalek pootočil. V lepším případě vylétl jezdec jen ze sedla, v horším případě měl modřiny na stehnech, zadku, předku a přilehlém okolí. Nejhorší bylo, když špalek přimáčkl nohu a muselo se k doktorovi. Stálo to peníze, a to bylo zlé.

Lavór uměl perfektně nadskakovat, někdy se i ve vzduchu pootočil a nabral závratnou rychlost. Když neřiditelný stroj skončil na nějakém vyčnívajícím kamenu, byl z toho jen podvrtnutý palec, odřeniny nebo rozbitý nos, a to se dalo vydržet. Zimní jízdy všemi klukovskými prostředky byly dobrodružné a krásné. Nezapomenutelné bylo svištění větru kolem uší a celé naše drsné mládí.

MARTIN ŽANTOVSKÝ

Už víc tu není
z loňské zimy
mezi námi
při probuzení
mezi svými
myšlenkami.

PETR VESELÝ

KRÁSKA

Proplula Jičínskou branou
hrdou přídí
víří jarní vzduch
na kapitánském můstku
opilý Amor
plete si kormidlo
s ruletou
Hluboko pod čarou ponoru
temné ostruhy skal
sirény očí
lákají na mělčiny
a vůkol samí trosečníci

ILONA PLUHAŘOVÁ

Zázrak v 9. A (úryvek povídky)

Je pondělí, venku vládne sychravé říjnové ráno, zvoní se na první hodinu. Vybíhám po schodech do svého „oblíbeného“ druhého patra, kde mám dnes suplovat němčinu v 9. A za svou kolegyni.

Na hlavě mám slušivý moderní drdol, ze kterého mi tu a tam odstávají pramínky vlasů, jež prý dodávají celému kadeřnickému dílu na mé hlavě svěžejší vzhled. Alespoň tak mi to tvrdí moje velmi dobrá kamarádka Věra. Jelikož má jako učitelka výtvarné výchovy umělecké vloh, perfektně ostříhala moje bujně kadeře do účesu, který dnes frčí, a navrhla také další možnosti jeho úpravy. Věra je na svoje dílo velmi pyšná, ale protože nebyla dosud tak úplně spokojená s tím, co jsem s jejím výtvořem ráno před zrcadlem provedla, ujala se nakonec patronátu nad mojí hlavou. Nezdá-li se jí moje kštice dostatečně moderní a originální, je vždy připravena zasáhnout.

Věra je také třídní 9. A, kde mám dnes suplovat. Předě dveřmi si rukou ještě jednou kontroluji své vlasy, jestli se mi náhodou můj apartní drdol nepocuchal, a pak rychle vcházím do dveří.

VÁCLAV TESLÍK

NADĚJE MLUVÍ

Podívejte, lidi, nejsme všichni stejní.
Jedni jsou šťastnější a druhí trochu míň.
Nejméně šťastní – jsou ti beznadějní,
naděje zdrhla jim jak děvka s hostinským.

Hospoda, která nemá hostinskýho,
hosty dnes nehostí. A zejtra? Kdopak ví.
Má milá, neplakej slzy do srdce mýho,
zejtra nás opláče, až lehnu do rakví.

I němý přece psát o lásce může,
o lásce může – přece každý psát.
Láska nás může obléknout do kůže,
kterou se můžem – pozdě k ránu hřát.

HANA RUNČÍKOVÁ

V EXTÁZI BOUŘE

Otevřeným oknem proniká
symfonie deště
uspává dívku
poblouzněnou
sny o princích z pohádek
roztouženou
jak jen panny mohou být
Mihne se blesk
v extázi bouře
Nemůže spát
Touha je silnější
Tím spíš
že čeká na prince
který nepřijde

Abecední seznam všech členů LiSu (1990–2015)

1. Lukáš Baborák, 2001–2002
2. Kateřina Baliharová, 1991–1995
3. Nad'a Baliharová, zakládající–2001
4. Jana Benešová, zakládající
5. Dana Beranová (Zemanová), od 1991
6. Michal Břeň, 1993–1997
7. Milan Ciler, 2003–2006
8. Monika Eberlová, od 2000
9. Jan Filip, zakládající–1990
10. Kamil Fousek, od 2000, externí spolupráce
11. Václav Franc, zakládající
12. Miroslav Harcuba († 1993), zakládající
13. Jaroslav Herbrych, 2006
14. Pavel Herbrych, 1993–1994, 2003–2005
15. Jana Hofmanová († 2002), zakládající
16. Hana Horáková, externí spolupráce

17. Eva Jebavá, od 2001
18. Josef Jindra, od 2002
19. Eva Kotyzová (Hellerová), 1994–1999
20. Vladimír Krátký († 2002), externí spolupráce
21. Vladislava Matějková, zakládající–1994
22. Zuzana Matějovská, 2004–2006
23. Jarmila Novotná, 2002–2006
24. Jiří Patka († 1996), od 1993
25. Ilona Pluhařová, od 2007
26. Bohumír Procházka, zakládající
27. Zuzana Procházková, 2003–2006
28. Hana Runčíková, od 2005
29. Veronika Sedláčková, 1991
30. Eva Srbová, 2008
31. Renáta Šťastná (Kotlářová), 2000–2006
32. Václav Teslík, od 2001
33. Martin Tůma, externí spolupráce
34. Petr Veselý, od 1993
35. Hana Vrbová, 2002
36. Pavel Vydra, 2000–2006
37. Zlata Zákoutská, od 1990
38. Pavel Zeman, 1991–2006
39. Draga Zlatníková, od 2002
40. Milada Zubatá, externí spolupráce
41. Martin Žantovský, 2000–2006, později externě
42. Zdeněk Žemlička, 1997–2001

Almanachy a sborníky LiSu

1. Pod Valdickou branou (1992)
2. Kroky a klopýtání (1994)
3. Mýma očima (1997)
4. Deset let (2000)
5. Striptýz duše (2001)
6. Sedm střípků duhy (2008)
7. Tucet u zpovědi (2015)

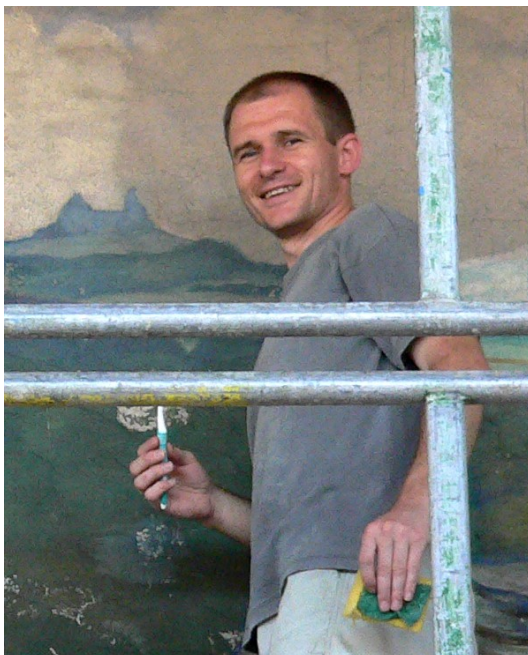

„Jičín je nesmírně kulturní město!“

ROZHOVOR – PAVEL KRACÍK

V letošním roce si připomínáme 25 let od založení literárního spolku v Jičíně, který později vešel do povědomí jako LiS. Ale v Jičíně existuje celá řada spolků, které zasluhují naši pozornost. Jedním z nich je Jičínská beseda.

Vloni o prázdninách jsem náhodně potkal turisty na Valdštejském náměstí. Maminka vysvětlovala malému synovi, že takové podloubí je jenom asi ve třech českých městech. A říkala něco v tom smyslu, jak je Jičín krásný. Víím, že my, co chodíme kolem každý den, už tu krásu a

výjimečnost nevnímáme. Ale zcela určitě ji vnímá předseda Jičínské besedy Mgr. Pavel Kracík, vzděláním archeolog se specializací na problematiku mladší a pozdní doby bronzové a doby halštatské. V současné době se věnuje především slovesné folkloristice se zvláštním přihlédnutím k výzkumu lidových pověstí Jičínska a regionální historii.

Dovolil jsem jej vyzpovídat nejen s ohledem na aktivity Jičínské besedy.

- Začnu trochu ze široka, i když tuším odpověď. Jste “Jičíňák” po generace nebo naplavenina?

S příjmením Kracík prakticky nemůžete být na Jičínsku naplaveninou. Podíváte-li se na geografické znázornění statistik příjmení v ČR, pak zjistíte, že naprostá většina nositelů tohoto příjmení se koncentruje v severovýchodních Čechách, zvláště pak na Jičínsku, Lomnicku a Novopacku. Zdejší oblast je tedy nejspíše jakousi dávnou kolébkou všech Kracíků.

Co se našeho rodu týče, mé genealogické bádání zatím dospělo pouze do 18. století. V té době byli mí předkové kováři v Bělé u Pecky. Naše staré “rodové sídlo” tam dokonce dodnes stojí, je to krásná roubenka čp. 41, hodnotný doklad podkrkonošské lidové architektury z poslední čtvrtiny 18. století, prohlášený za kulturní památku. A právě z této prastaré kovárny pocházel i můj prapradědeček, který jakožto mladší syn přirozeně opustil rodinný grunt a vydal se kolem roku 1880 do Jičína vykonávat pokrývačské řemeslo. Od té doby tu žijeme a já jsem zástupcem již páté jičínské generace.

- Tušil jsem tuto odpověď, takže co pro Vás město Jičín znamená? A je opravdu Jičín krásné město?

Jičín je bezesporu velmi krásné město. Má nejen památkově cenné historické jádro, ale architektonicky zajímavá a hodnotná jsou i jeho předměstí. Je pozoruhodné po urbanistické stránce. Nebylo nijak citelněji negativně poznamenáno socialistickou výstavbou. Na rozdíl od jiných českých měst okresního formátu je tu takřka vše upravené, zrekonstruované, nové. Je to město nesmírně bohaté svou historií, kulturně-spoolečenskými tradicemi i některými stavebně-historickými a krajinnými unikáty. A na co nesmíme obzvláště zapomenout, malebnost města obrovskou měrou ovlivňuje jeho zasazení doprostřed překrásné krajiny. To je, myslím, nejen pro mě, velmi významný faktor. Pokud mám tedy odpovědět na otázku, co pro mne město Jičín znamená, ve skutečnosti nutně odpovídám na to, co pro mne znamená Jičínsko. A to pro mne znamená opravdu velmi mnoho! Jsem s tímto krajem duševně srostlý. Když jsem končil svá vysokoškolská studia, dostal jsem dvě velmi zajímavé nabídky domácího a zahraničního stipendijního doktorandského studia. V obou případech to ale znamenalo víceméně natrvalo opustit Jičínsko. Musel jsem se napevno rozhodnout, zda se budu ve svém životě profesně věnovat archeologii, ale v docela jiném koutu naší země, popř. v zahraničí, nebo zda zůstanu na Jičínsku, ovšem za tu cenu, že archeologii natrvalo opustím. Po 6 týdnech intenzivního rozmyšlení Jičínsko vyhrálo. Posléze jsem byl nucen z existenčních důvodů z Jičína odejít za prací do Prahy, kde jsem nastoupil jako manažer obchodu v německé firmě Airflow Lufttechnik GmbH zaměřené na výrobu a prodej ventilátorů a měřicích přístrojů pro vzduchotechniku a ve které pracuji dodnes. To mi umožnilo na jaře 2008 zakoupit v Jičíně nový byt a po 4 letech pobytu v Praze se natrvalo vrátit do Jičína s tím, že budu za prací do Prahy dojíždět. Na podzim téhož roku jsem založil Jičínskou besedu a začal si plnit své dávné sny o odborné práci v regionu a službě tomuto kraji. Vděčím za to především své ženě, která

byla kvůli mé nezlomné touze vrátit se na Jičínsko ochotná odejít z Prahy a zcela se tak vzdát své akademické dráhy na Univerzitě Karlově.

- Jičín má velkou historii a nemyslím tím jenom období Albrechta z Valdštejna. Měl jste zájem o historii od dětství? Co Vás přivedlo ke studiu archeologie?

Stát se archeologem jsem se neochvějně rozhodl přesně ve čtyřech letech, kdy jsem shlédl slavný český film režiséra Karla Zemana “Cesta do pravěku” a kdy se mnou moje maminka začala listovat knížkami věnovaným pravěku a starověkým civilizacím. Svůj první archeologický výzkum jsem zrealizoval poměrně záhy na zplánýrované zahradě mateřské školky v nedaleké Tuři, kdy jsem zblblnul většinu dětí, které na můj popud nadšeně probíraly hroudy hlíny a přinášeli mi k “odbornému” posouzení porcelánové střepy a zvířecí kosti. Bohužel jsem neměl možnost tento archeologický materiál zpracovat a publikovat, neboť můj výzkumný projekt byl záhy odhalen a radikálně ukončen rozrušenými pedagožkami.

Od té doby se toho mnoho nezměnilo. Alespoň to tvrdí moji rodiče, někteří bývalí spolužáci ze základní školy a jejich rodiče. Od čtvrté třídy základní školy jsem vedle historie, archeologie a paleontologie objevil silné kouzlo slovesného folkloru - lidových pověstí, obyčejů, pověr a pranostik. Tehdy jsem také začal realizovat své první folkloristické sběry. Z počátku pouze mezi členy rodiny a širším příbuzenstvem. Říkal jsem tomu “sepisování protokolu” a otravoval jsem s tím každého, kdo se mi namanul do cesty. Byl to vlastně takový primitivní folkloristický formulář, do něhož jsem zapisoval odpovědi informátora. Kouzelné na tom je, že se mi v některých případech skutečně podařilo zaznamenat zajímavé regionální pověst'ové tradice, takže dnes na tyto moje dětské sběry standardně odkazují ve svých odborných člancích. Zajímavá je rovněž sbírka lidových pranostik, kterou jsem pořídil v páté třídě u svého valdického dědečka. Bohužel se ale nejedná o folklorní materiál z Jičínska, neboť dědeček pocházel z Otína u Velkého Meziříčí.

O tom, zda budu studovat archeologii, nebo etnologii, resp. slovesnou folkloristiku, rozhodla nakonec náhoda. V sedmé třídě základní školy, počátkem roku 1990, jsem se v Jičíně seznámil s PhDr. Janem Prostředníkem, Ph.D., tehdy studentem čtvrtého ročníku archeologie na UK v Praze a posléze archeologem turnovského muzea, díky němuž jsem získal systematické odborné vedení a který mi ještě jako dítěti otevřel dveře do světa profesionální archeologie. Od té doby až do přijetí na univerzitu jsem pak každé prázdniny trávil na archeologických výzkumech.

- Celkem logicky se tedy pojí zaměstnání a řekněme koníček – Jičínská beseda? Jak spolek vznikl a kdo stál u jeho zrodu? Kdo patří k jeho nejaktivnějším členům?

Myšlenku založit spolek, jehož náplní by byla stávající činnost Jičínské besedy, jsem ve své hlavě nosil řadu let. Nakonec vše dozrálo zcela spontánně koncem léta 2008 během přátelského pátečního setkání s Ing. Janem Kindermannem a Ing. Jiřím Balským na Jirkově chalupě na Pusté Proseči na Novopacku. Všichni jsme se shodli, že máme velkou chuť se scházet a vytvořit za tímto účelem oficiální platformu, ovšem každý s malinko jinou ideou. Honza Kindermann chtěl vytvořit širší diskusní skupinu, v níž by se probírala aktuální jičínská politická, kulturní a společenská témata, Jirka Balský k tomu chtěl přidat osvětově-vzdělávací prvek, aby se účastníci vždy i něco zajímavého dozvěděli, a já měl vizi obdoby prvorepublikového muzejního spolku. Shodli jsme se, že osvětový prvek je určitě dobrá věc a každé setkání by tak mohlo být spojeno s tematickou přednáškou. Té první jsem se ujal já, proběhla počátkem října 2008 v Rumcajsově ševcovně a byla současně oficiálním zakládajícím setkáním Jičínské besedy. Velký zájem přidat se tehdy projevila historička PhDr. Eva Bílková a pan prof. Vladimír Úlehla, čímž jsme byli pochopitelně nesmírně potěšeni a poctěni. Tato pětice byla oficiálními zakládajícími členy sdružení. Tím, že jsem se stal předsedou a hybnou silou sdružení, byla do značné míry dána i profilace, náplň a další směřování Jičínské besedy. Její současný tým tvoří PhDr. Eva Bílková, prof. Vladimír Úlehla, Dana Rejmanová, Mgr. Karel Chutný, Ing. Jiří Balský, Mgr. Martin Mezera a já.

- Jaké jsou současné aktivity, co považujete za dobu trvání spolku za největší úspěch?

V současné době prochází dosavadní činnost Jičínské besedy menší proměnou. Hlavní důraz je v duchu našeho ideového motta: “Odkrýváme zapomenutou historii Jičínska a chráníme kulturní dědictví regionu” nově kladen především na odbornou činnost, tedy na naše vlastní výzkumné projekty, jejichž výstupy budou prezentovány formou přednášek, terénních exkurzí, odborných i popularizujících článků. Mám na mysli např. terénní dokumentaci a výzkum skalních rytin Prachovských skal, speleologický program zaměřený na objevování a dokumentaci nových pseudokrasových jeskyní v Prachovských skalách, různá regionálně-historická témata a v neposlední řadě systematické terénní sběry folklorního materiálu a výzkum lidových pověstí Jičínska. Druhým nosným pilířem naší činnosti je záchrana ohrožených památek. Již déle jak rok vynakládáme všechny síly

na záchranu pozoruhodné a zcela zapomenuté drobné sakrální památky – barokního kříže Na Vrchách, který je v katastrofálním stavu a de facto ve stádiu zániku. Skutečnost, že se tato památka nachází v soukromém vlastnictví dvou invalidních důchodců z Prahy, kteří jsou zcela bez finančních prostředků, činí náš záměr nesmírně komplikovaný.

Tradiční měsíční cyklus přednášek, na který si již jičínská veřejnost zvykla a který je od vzniku našeho spolku pomyslnou páteří naší činnosti, se tak po 6 letech mění na nepravidelný. Není to proto, že by nám chyběla témata a přednášející, to si myslím, že nám nikdy hrozit nebude. Hlavní příčina této změny spočívá v tom, že veškeré aktivity Jičínské besedy jsou připravovány a realizovány ve volném čase, kterého je jako šafránu a bohužel stále ubývá; většinou se tak děje po nocích. Bylo proto nezbytné zvážit, kterým směrem napnout hlavní síly, protože všechno se již v této intenzitě zvládat nedá.

Za největší úspěch potom pokládám celý projekt fungování Jičínské besedy jako takový. To, že se nám podařilo oslovit jičínskou veřejnost, získat si tolik přívrženců a udržet si jejich zájem a přízeň. To, že se v Jičínské besedě podařilo dát dohromady dokonale fungující tým úžasných lidí, nesmírně nadšených, aktivních a obětavých. A nemám na mysli pouze oněch 7 kmenových členů našeho spolku, ale též vnější okruh spolupracovníků, kteří se na fungování Jičínské besedy významně spolupodílejí. Za všechny zmíním především historičky Mgr. Evu Chodějovskou-Bílkovou, Ph.D. a PhDr. Jitku Bílkovou. Vzniklo tak fantastické společenství odborníků-přátel, díky kterým se daří – alespoň jak se domnívám – navazovat nejen na tradici jičínského muzejního spolku, ale rovněž udržovat v tomto kraji specifického kulturně-osvětového ducha, který v minulých desetiletích vládl, především zásluhou PhDr. Evy Bílkové, na zámku ve Starých Hradech.

- Co chystáte v letošním roce? A kde se o vašich aktivitách můžeme dozvědět?

Kromě (doufám) úspěšného dokončení již zmiňovaného projektu záchrany barokního kříže Na Vrchách se naši příznivci mohou opět těšit na zajímavé přednášky. Jejich upřesnění ponechávám jako překvapení, byť programový plán musí být znám a je vždy vystaven na rok dopředu. Dozvědět se o nich bude vždy možné prostřednictvím našich e-mailových pozvánek, k jejichž odběru se může každý zájemce kdykoliv přihlásit na e-mailu jicinska.beseda@seznam.cz. Výhodou této e-mailové registrace v adresáři Jičínské besedy je malý benefit – občas pořádáme terénní akce, např. noční exkurze po skalních rytinách a jeskyních Prachovských skal, kde je počet

účastníku nutně limitován a které proto ani neavizujeme v regionálním tisku. Možnost zúčastnit se těchto exkurzí mají pouze ti, kdo pravidelně odebírají e-mailové pozvánky. I tak se ale stává, že počet zájemců je poměrně veliký a akce musí být několikrát opakována.

O našich akcích rovněž pravidelně informuje regionální týdeník Nové noviny a pozvánky naleznete i na našich webových stránkách www.jicinskabeseda.cz. Tištěné plakáty jsme počínaje letošním rokem zrušili.

- Myslíte si, že Jičín je kulturní město? Co by se dalo v kultuře změnit k lepšímu?

Jičín je nesmírně kulturní město svou nebývale širokou a pestrou nabídkou kulturních programů. Pokud by se tu dalo v kultuře něco změnit k lepšímu, pak nejspíše – řečeno obchodní terminologií – aby poptávka vyrovnala bohatou nabídku.

- Jsme především literární časopis, takže si dovolím i otázku: Jaký jste čtenář? Čtete odborné historické knihy nebo zabrousíte i do poezie či beletrie? Kdo patří mezi vaše oblíbené autory?

V posledních letech čtu již výhradně odbornou literaturu, na nic jiného mi ostatně ani nezbyvá čas. Občas se ale vzácná chvílka najde. Ze současných českých autorů mám rád knihy Miloše Urbana. Mezi mé oblíbené autory patří Jorge Luis Borges, Umberto Eco, Mircea Eliade, Gustav Meyrink. Mám rád knihy J. R. R. Tolkiena, propadl jsem i Harrymu Potterovi J. K. Rowlingové. Pokud zřídka sáhnu k poezii, je to Otakar Březina, nebo tradiční východní poezie – čínská, japonská, korejská. Vedle toho však velmi rád a často otevírám některý titul věnovaný světovým mytologiím, východním duchovním naukám a tradičnímu západnímu hermetismu.

- A co folkloristika a pověsti na Jičínsku? Jak je vaše bádání úspěšné? Kde čerpáte zdroje a prameny? Chystáte nějakou ucelenou práci?

Od roku 2003, kdy jsem se natrvalo rozloučil s archeologií, je slovesná folkloristika moje největší oborová láska, které jsem doslova propadl. Jičínsko je stejně jako většina regionů v ČR po stránce moderního terénního sběru folklorního materiálu pole neorané. Jedinou vadou na kráse je skutečnost, že jsem se soustavným systematickým sběrem nezačal dřív a v současné době zoufale závodím s časem. Každým rokem mi odcházejí staří pamětníci a s nimi nenávratně mizí i staré příběhy a tradice. Už se pomalu bojím procházet kolem Brány, protože když tam vidím parte starých lidí z okolních vesnic, okamžitě mi probleskne hlavou: “Bože, tam

jsem taky ještě nestihl zajet. Co si ten člověk asi pamatoval a co všechno si s sebou odnesl.” To je i důvod, proč jsem zcela přerušil práci v archivech a knihovnách, neboť tento materiál mi už neutěče, a začal jsem se plně soustředit na terénní sběry. Během nejbližších let bych rád navštívil každou vesnici v mnou vymezeném a zkoumaném teritoriu Jičínska, vyhledal žijící pamětníky a pokusil se danou oblast maximálně informačně vytěžit. Podaří-li se to, mohl by to být v rámci české folkloristiky velmi úspěšný a zajímavý projekt. Už proto, že se mi stále daří objevovat nové pověstové látky, a nesmírně cenné jsou i získané informace o tzv. ekologii folkloru, tedy o širších souvislostech a prostředí, v jakém byly tyto pověsti tradovány. Výstupem terénních sběrů a studia archivních materiálů by měla být celá řada odborných tematických článků, jež budou mít vždy svůj populárně-osvětový pandán a budou doprovázeny přednáškou. Dále mám rozmyšlený koncept tří menších monografií, které bych rád vydal, a vrcholem by jednou měla být co nejucelenější, obsáhlá sbírka všech pověstových a legendárních tradic Jičínska, v níž bude mít každý text svůj vlastní odborný folkloristický a topografický komentář.

O svých plánech, o nasbírání folklorního materiálu a o svých archivních objevech už ale nerad hovořím. Jednak daleko raději prezentuji výsledky hotové práce, kterou už za sebou nějakou mám a která se ve folkloristických kruzích setkala s velmi dobrými ohlasy, a jednak se tak do budoucna uchráním před vykrádáním mé práce, což se mi již stalo.

- Z pohledu historie, co z dnešní doby přetrvává do budoucnosti, dejme tomu do 22. století?

Těžko říct. V tomto směru jsem obrovský skeptik.

- A na úplný závěr, kdybyste se mohl vrátit do minulosti, v které době byste chtěl žít? A v jakém místě, i když opět tuším, že tato otázka je zcela zbytečná.

Nejspíše by to byly české země v době národního obrození, tedy v době, kdy lidé ještě něčemu opravdu věřili, o něco usilovali a byli připraveni pro to přinášet oběti. Kdy byla česká krajina ještě téměř netknutá a kdy lidé trávil večery družnými hovory, četbou nebo vyprávěním starých příběhů, namísto sledování televize.

Za rozhovor poděkoval Václav

JAK BUDE VYPADAT LIS V BUDOUCNOSTI ??!

Tři prózy o nás se sci – fi humorem

DANA BERANOVÁ
SCHŮZKA LIRU

(krajská knihovna v Řehči, rok 2034)

Přítomni: profesorka Jektavá, pan Vindra, Bedřich Ranec, Michal Landovský, Lada Kozlová, paní Květomila, Veronika Andrdlová, Sochor, Hana Klimešová, Havel Pecan, Metr Svěcený

Omluveni: Karel Derbych – stydí se verše číst a nyní už i poslouchat, Tereza Vycházková – důvod omluvy nebyl slyšet, Sága Pokoutníková – ve vedlejší místnosti má vlastní poetický večer s názvem: Co jsem napsala, co píšu a co se chystám napsat, Blanka Blátenecká – učí se posílat MMS

Bedřich Ranec: „Zahajuji 1278. schůzku LIRu, tedy Literárních rakváců. Tak nejdřív jako obvykle k soutěžím. Od poslední schůzky, tedy od včera, jsem obeslal 52 soutěží, z toho 15 pro začínající spisovatele, kde jsem musel pozměnit jméno i věk, 5 pro středně pokročilé autory, 7 pro zkušené autory a 3 o nejlepší SMS. Vyhrál jsem cenu Nejvytrvalejší spisovatel, Nejpilnější spisovatel a Nejotravnější spisovatel.“

Sochor: „Já byl taky na soutěži, byly tam pěkný holky.“

Havel Pecan: „O soutěžích mi nemluvte. Jednu jsem četl a hned v úvodu byly 3 pravopisné chyby.“

Jektavá: „Já tedy stále nic nepíšu, takže se ani nemohu účastnit soutěží. Ale mohla bych si přibrat další funkci, třeba nástěnkáře.“

Michal Landovský: „Na soutěže nemám čas, stavím sportovní areál pro první českou olympiádu.“

Veronika Andrdlová: „Vykašlete se už na soutěže a pojd'te se bavit k věci. Musíme domluvit ten mezinárodní kongres spisovatelů.“

Hana Klimešová: „Já nevím, jestli to pro LIR a vůbec pro celou Řeheč není přece jen velké sousto.“

Veronika Andrdlová: „Když se chce, tak to jde. Já myslím, že se to dá zvládnout. Vždyť to bude jen něco kolem 500 lidí.“

Hana Klimešová: „Pokud se ten kongres má konat tady v knihovně, musíme přistavět ještě jedno patro.“

Veronika Andrdlová: „Ale to přece, Hani, není žádný problém. Na to byl v EU vyhlášen grant.“

Hana Klimešová: „A víš jeho přesný název a požadavky, Veroniko?“

Veronika Andrdlová: „To teda vím, jen si právě nemůžu vzpomenout. Ale jeho název je Spisovatelé do všech pater a je nutné o něj zažádat nejpozději do zítřka přesně do 15h 15min 15s.“

Sochor: „Na jednom kongresu jsem byl a vůbec tam nebyly pěkný holky.“

Michal Landovský: „Nemám čas ani na kongres, ani na holky. Stavím sportovní areál pro...“

Bedřich Ranec: „To když byl kongres u nás v komoře...“

Jektavá: „Já bych mohla na kongresu vybírat příspěvky.“

Pecan: „Já byl na kongresu ufologů a mluvili tam nespisovně. To je potupa českého jazyka.“

Metr Svěcený: „Spisovně, nebo nespisovně, všechno je to pakáž. Žádná víra, žádná úcta, já bych je postřílel.“

Lada Kozlová: „A nechcete udělat radši kongres koňáků? To jsou na rozdíl od pisálků aspoň chlapi.“

Sochor: „No jo, voni to možná ani nebyly holky.“

Lada Kozlová: „Aby to nedopadlo jako v roce 2004, když tu byli ty Slováci. To bylo nejdřív, kdo pomůže nápadem či činem, pak jste chtěli, abychom nosili jídlo a nakonec i prachy.“

paní Květomila: „Jo a místo slovenských literátů přijeli zástupci slovenské národnostní menšiny.“

Metr Svěcený: „Jakápak menšina. Obyčejný cikáni. Za život přečetli tak leda zákon o sociálních dávkách, snědli, nač přišli, i svačiny knihovnicím, almanachy sebrali všechny, prej na podpal, a Sochorovi čmajzli hůl i invalidní kolo. Já bych na ně vzal bič. Měli jste mě nechat.“

Sochor: „No je pravda, že ten pajdavej pokukoval i po mé endoprotéze, prevít.“

Veronika Andrdlová: „Nebud' lakomej. Stejně ti neseseděla, mohl ses podělit.“

Sochor: „To jo, on hlavici, já jamku a mohli jsme chodit jak siamský dvojčata, ne?“

Lada Kozlová: „Lepší ukradnutá endoprotéza než myšlenka.“

Sochor: „A to zas ne. Myšlenek jsem měl tenkrát řůru, ale endoprotézu jen jednu. Zato teď je to naopak.“

paní Květomila: „Naopak? No že máte jen jednu myšlenku, který stejně nerozumím, to vím už dávno, ale že byste měl víc endoprotéz, to slyším prvně.“

Sochor: „Obě kyčle, obě kolena, rameno a ucho.“

Michal Landovský: „Ucho přece není endoprotéza.“

Sochor: „Už jo, spadlo mi do polívky a já ho sněd.“

Veronika Andrdlová: „Vy jste samá kritika. Člověk se snažil udělat něco

pro česko-slovenskou vzájemnost a pro literaturu...“

paní Květomila: „Nic se nesmí přehánět. Jak říká můj manžel auditor, dostat musíš víc, než dáš, jinak se důchodu nedočkáš. Kdy se vlastně narodil tvůj syn Juraj?“

Bedřich Ranec: „Ale no tak, to je přece Veroničina věc, co chce dát na oltář literatury.“

paní Květomila: „No vás se chci, Bedřichu Ranci, taky na něco zeptat. Tuhle jsme s manželem běželi po řehečském náměstí, právě jsme dobíhali maratón. To je vám bezvadná věc. Člověk si v polovině myslí, že už nemůže, ale pak vidí, že vlastně ještě mohl, že fakt nemůže až teď. Ale můj muž Bob mě posledních 15 km kopal před sebou a řval na mě, že to doběhnu, i kdyby to mělo být to poslední, co udělám. Bob je nejlepší z mých 12 manželů. Ale o tom jsem nechtěla mluvit. Tak tedy běžím po náměstí a najednou vidím, že vás z knihkupectví vyvádí policie. No nikdy by mě nenapadlo, že právě vy budete krást knihy.“

Michal Landovský: „On knihy nekrade.“

paní Květomila: „No já teda nevím, ale vedli ho v želízkách.“

Michal Landovský : „On knihy nebere, on je do knihkupectví nosí.“

paní Květomila: „Jak, nosí?“

Landovský: „Tajně. Tajně své knihy dává do polic s bestsellery.“

paní Květomila: „No Bedřišku, proč to děláte? Vy, člověk se světovým renomé. Vždyť vaši Řehečskou nosníci přenáší i televize.“

Bedřich Ranec: „Když já chci být opravdovým spisovatelem. A jinak je do těch krámů nedostanu.“

pan Vindra: „Ale určitě bychom vymysleli nějaké elegantnější řešení. Nepomýšlel jsi na své vlastní knihkupectví? Podívej, máš už své vydavatelství Zubař sobě, teď jsi koupil továrnu na výrobu papíru. Kdybys měl své knihkupectví, byly by tam jen tvé knihy, a lidi by si tudíž museli koupit něco, co jsi napsal ty.“

Metr Svěcený: „Tvůj Karlíček by zabral dobré tři police. A ten díl Jak Karlíček o panictví přišel, ten byl mezi žáky základních škol žádanější než moje „Dala Nataša, dá i Jessica“ o dobývání západu.“

Veronika Andrdlová: „Nechtěli byste se vrátit k tomu kongresu? Takhle to fakt nenaplánujeme.“

Metr Svěcený: „Jen abys rodičovství plánovala stejně pečlivě jako kulturní akce. Ze setkání se Slováky máš Juraje, aby to teď nebyl třeba Angellino.“

Bedřich Ranec: „Nebuďme osobní, kdoví, co by prasklo na mě. Takže kdo čím přispěje, ale hlase pouze věčné dary, služby zatím pomineme. Já přinesu jako obvykle kafe. Asi dva metraky. Sochor by mohl přinést tak metrák ořechů a metrák jablek.“

Havel Pecan: „Já koupím buřty, mohlo by se opejkat.“

Lada Kozlová: „Já leda metrák hnoje.“

Hana Klimešová: „Tak to ne. Má-li se kongres spojovat s knihovnou, hnůj se na něm kydat nebude.“

Bedřich Ranec: „Je už pozdě, pojďme to shrnout. Veronika zažádá o grant na přestavbu knihovny v kongresové centrum. Já sundám z vrtačky chlazení a budu žádat pacienty o sponzorské dary. Hana se zeptá kolegyň knihovnic, jestli budou dělat hostesky.“

Sochor: „Takže budou i pěkný holky. Ale mně se vlastně líběj i kluci.“

Lada Kozlová: „Já mám doma dvacet kilo prošlých homeopatických léků, tak to přinesu a můžeme tím sladit kafe. Je tam i Cannabis indika, tak bude veselo. Jo, abych nezapoměla, přinesla jsem vám svou novou sbírku.“

pan Vindra: „Tak to se těším. Vy jste psávala takové něžné verše.“

Lada Kozlová: „Kdepak, s erotikou a esoterikou je konec. Mám na krku 10 koní, 20 psů, manželka a tři milence. Musím psát, co frčí. Vydala jsem sbírku reklamních sloganů. Jmenuje se Já si koupím, ty si koupíš.“

Michal Landovský: „Nemám čas nic kupovat...“

Sochor: „Já nakupuju jen v sexshopu. Je tam pěkná prodavačka...“

Bedřich Ranec: „A nevzala by mi do komise můj poslední román Jak na Nový rok, utrpěl jsem šok?“

PETR VESELÝ DEVÁTÝ Z OSMI

21. duben 14 hodin 17 minut rok 2032, Smetanovy sady, district Hořice, capitol city Jičín, EU.

Mulder a Scullyová prošli branou Smetanových sadů, hledáček v Mulderově ruce vedl dvojici neomylně k lavičce uprostřed parku. Bylo krásné jarní odpoledne. Slunce hrálo svou nesmrtelnou jarní symfonií na tisíce svěže zelených lístků. Dole pod zelenou klenbou stál moderní typ lavičky, jejíž nápis hrdě hlásal: NAŠIM MILOVANÝM BEZDOMOVČŮM VĚNUJE STRANA PROSPERITY". Byla to vskutku luxusní lavička s klimatizací, opatřená po stranách stereo reproduktory, z nichž se každou hodinu ozývaly burzovní zprávy. Pestrobarevnost a optimismus lavičky kontrastoval s uzlíčkem hadříků, z něhož vycouhovala stařecká olýsalá hlava se zbytkem bílého chmýří. Dominantou vrásčitého obličejce byl výrazný nos.

Mulder a Scullyová stanuli před lavičkou. Mulder stiskl tlačítko

hledáčku. Na starcově hadřících upevněný identifikační štítek zablikal a vydal pronikavý zvuk. Probral starce z dřímoty. Vzhlédl na příchozí a vyčkával.

Mulder se představil: "Jsem redaktor Fox Mulder," a vyndal z pod pláště tubus, v mžiku jej rozložil ve stojan, na jehož vrcholu se objevilo oko sférické kamery. Stojan postavil před starce.

Nyní se představila Scullyová: "Jsem redaktorka Dejna Scullyová. Vy jste Petr Veselý?"

Okamžitě bylo starci jasné, že jsou to kloňáci, tenkrát kolem roku 2002 vypukla ohromná móda pořizovat si klonované děti slavných osobností, a tak se to za pár let po světě hemžilo Schworzenegry, Clintny, Pamelami Andersonovými a podobnou havětí. Mulder a Scullyová byli hojně užívaná varianta, která se prosazovala v investigativní žurnalistice.

"Ano," odpověděl stařeček a zadíval se Scullyové do očí. Nic naplat, je to krásná ženská, něco na tom klonování je, ale jinak je to monstrozní.

"Pane Veselý, máme informace, že jste údajně byl na počátku vzniku slavné jičínské osmy," oslovil stařečka Mulder. Hlava starce s sebou mírně trhla, početné vrásky se zněkolicánásobily. Už se chystal odpovědět, ale Scullyová jej předběhla: "Okamžik, prosím, nasadím vám detektor emocí, nevádí vám to, že?" Byla to typická novinářská oznamovací otázka.

"Ne, nevádí," vzdychl rezignovaně stařeček, i když detektor emocí byl eufemismus pro detektor lži. Co by mu vadilo? Věděl dobře, že používání detektorů bylo zakázáno u vysokých politiků na ženevské konferenci v roce 2022, na čemž se dohodli všichni vysocí hodnostáři nejvyspělejších zemí světa. Detektor indikoval emoce od nulové, sytě zelené, po sytě červenou, což signalizovalo lež.

"Fajn," protáhla se po americku Scullyová a přitiskla stařečkovi na čelo samolepící placku. "Připraven, Foxi?"

"Ještě to krmení pro holuby, Deino!"

"Málem bych zapomněla," Scullyová podávala stařečkovi pytlíček s krmením. "Bude to bezva, když během rozhovoru budete krmit holuby, chytne to takovej lidskej šmrnc!"

Stařeček si ale pytlík nebral, rukávy vězely hluboko vražené do kapes: "Promiňte," řekl na vysvětlenou, "já nemám ruce."

Po chvílce trapného ticha se Scullzová zmocnila situace: "To nic, nevádí, Foxi, já mu tam ty ruce naskenuju, bez rukou by nám to těžko brali. Nevadí vám to, pane Veselý?"

Pokýval hlavou, poznal, že jde opět pouze o oznamovací otázku. Scullyová vyndala hrst drobků a hodila je na zem poblíž lavičky.

"Jedeme, Foxi!"

Mulder si sedl ze stařečkovy pravé strany a Scullyová z levé: "Pane Veselý, vy jste znal osobně všechny členy velké jičínské osmy?"

"Ano, znal," pokýval stařeček hlavou.

"Mohli byste nám říci, jak jste je poznal?" vyzvídál Mulder.

"Tak nějak od roku 94 nebo 95 minulého století, samozřejmě už si to přesně nepamatuju. Stal jsem se členem tehdejšího literárního kroužku v Jičíně při městské knihovně."

"Co to znamená - knihovně? Není to něco sprostýho?" podívala se Scullyová na Muldera.

Mulder nadzvihl obočí: "Ale ne, Deino, to se v minulém století ještě dělalo, že si lidi chodili vypůjčovat papírový knihy

do knihovny. Pokračujte," vybídl Mulder stařečka.

"Já tedy přišel mezi ně, byli to moc prima lidi, rádi jsme se setkávali, bavili jsme se o literatuře, o tom, co se děje kolem nás v kultuře i v politice. Četli jsme si, kdo co napsal, a pak to rozebírali, kritizovali a radili se navzájem."

"Řekněte nám teď něco o každém z nich," vybídla Scullyová stařečka.

Holubi již byli přilákáni neodolatelným syntetickým sajrajtem a začali se ládovat.

"Vůdčí osobností spolku, takovým hnacím motorem, byl Prochor. Tedy, pardon, pan generální ředitel TV kanálu PRS Bohumír Procházka (poznámka autora: PRS - Procházka růžovým sadem, nejrozšířenější tv-kanál s ústředním heslem trvale udržitelné optimistické nálady). Prochorova strmá kariéra byla jasná od počátku, jak se z Jivínského Štefana rok od roku stávala víc a víc prestižní záležitost, která, jak víte, nakonec zastínila amerického Oscara."

"Ty toho Oskara znáš, Foxi," přerušila vyprávění Scullyová.

"Pak ti to vysvětlím," odbyl kolegyni Mulder. "Pokračujte, prosím."

"Říkalo se tenkrát, že Prochor na různých pozornostech od ctižádostivců, kteří chtěli získat Jivínského Štefana, vydělal majland. Já tomu tedy nevěřím, Prochor, alespoň jak jsem jej znal, byl férovej člověk, ale pravda je, že si za pár let koupil televizní kanál a zakrátko se stal magnátem v masmédiích. Nepochybně je dnes jedním z nejmočnějších lidí ve státě."

Mezitím se v parku objevili tři vozičkáři z blízké invalidovny. Vozičkáři? To je spíše archaismus, protože jejich vozičky byly ve skutečnosti vznášedla, bezhlučná a velice rychlá. Těto výhody využívali invalidé ke své zábavě tak, že pronásledovali chodce, kteří neměli šanci jim uniknout. Právě si vyhlédli svou oběť. Stařeček raději obrátil zrak ke Scullyové.

"Teď bych se zmínil o ženách."

"Ano, prosím," horlivě přitakala Scullyová.

"Paní Zákoutská, už tehdy mě zaujala kerkonošskejma poudačkama. To nářečí mě učarovalo, mělo svůj půvab, dýchala z něj malebnost a opravdovost. Dost mě namíchlo, když jí Pačáci, tenkrát Paka ještě nebyla součástí Jičina, objednali triumfální památník od nadnárodního umělce Knížáka. No řekněte, je to snad krásný, když ji ztvárnil

v chlípném náruči Krakonoše v rouše Evině? Krakonoš má na nohou adidasky a z kapsy mu čouhá hamburger, celý je to

z laminátu a bliká to, fuj tajks! To si tak velká spisovatelka, jejíž dílo bylo přeloženo snad do všech světových jazyků, ani nezaslouží. Ještě klika, že si není podobná. Však taky kýčaře pánbůh potrestal, když se na něj zřítíl rozdělanej obří Hurvínek a rozmačkal ho na kečup."

"O tom Knížákovi něco víš, Foxi?"

"To je přece ten, co dal v Praze z Václaváku odstanit sochu toho koně a vztyčil tam gigantickou václavku."

"Vzpomínám si," přitakala nejistě Scullyová.

"Další ženou velké osmy byla paní Hofmanová. Zajímala se hlavně o historii, až přišel její hvězdný den, muselo to být podle mne boží vnuknutí, když zvrátila klamně heslo, že historii píšou vítězové a napsala veledílo Diktatura poražených, které vyvolalo přímo paniku v kulturním světě, rozvrátilo staré pořádky nebo spíše nepořádky. Její dílo vdechlo světu novou inspiraci. Neznám na této planetě člověka, který by její stěžejní dílo neznal."

Scullyová, jakoby neslyšela staříkova slova, hrábla pro další várku sajrajtu a hodila ji holubům, kteří očividně zvětšovali objem.

"Koho dál?" vybídl Mulder vypravěče, který se na chvíli odmlčel.

"Básnířka Baliharová, další velikánka z osmy. Skromné děvče z Miletína, které ještě tenkrát nemělo ani tušení, že její poezie bude stěžejním tématem dizertačních prací studentů univerzit na obou březích Atlantiku. Zlaté hřbety céděček jejich básnických děl zdobí archívy všech významných kulturních stánků. Přesto mě na ni mrzí taková drobnost. Dopustila, aby

v Miletíně odstranili z náměstí sochu Karla Jaromíra Erbena a na toto místo vztyčili její dvacetimetrovou sochu.

"Další spisovatelkou ve spolku byla paní Kotyzová. Začínala jako básnířka, ale mám dojem, že se s Baliharovou dohodly, aby si nekonkurovaly a Kotyzová se vrhla na ženský román, ba přímo se na ženský román vřítla, protože během pěti let zcela ovládla trh EU v žánru. Mnoho pisálků útočilo na Evropský parlament, aby s tím něco udělali, buď

vyloučili Českou republiku z Evropské unie nebo Kotyzovou uplatili, aby přestala psát. Jak víte, jsme dále členy Unie a Kotyzová píše pořád.

A na konec ženské řady jsem si nechal Janičku Benešovou, říkám jí tak důvěrně, protože paní Benešová - Janička byla dobrou vílou pro náš spolek. Nepatřila sice k tvůrcům velké osmy, ale svým způsobem vytvořila ona nás," stařeček se zasněně odmlčel.

"Vy jste ji měl rád?" vyzvídala Scullyová s neskrývanou ženskou zvědavostí.

"Všichni jsme ji měli rádi."

"Všichni?!" nechápala Scullyová.

"Ano, všichni. Muži i ženy."

Scullyová vytřeštila oči a pusa jí zůstala otevřená.

"Deino," okřikl jí Mulder. Naštvaně koulel očima a kroutil hlavou. "Jinak, rozumíš?!"

"Jo ták," vzdychla Scullyová poněkud zklamaně.

"Co jste nám chtěl říct o Benešové?" navázal Mulder.

"Bylo to všechno fajn, až Benešová napsala knihu vzpomínek Život s osmou."

"Tu knížku jsme měla jako maturitní otázku," pochlubila se Scullyová.

"Následovalo osm žalob, ale Benešová všední soudní pře vyhrála a čas všechno urovnal. Kniha se stala přes noc bestsellerem a Benešová pohádkově zbohatla. Koupila si jičínský zámek, titul baronky a všemožně se starala o zvelebení Jičína. To o čem snil Valdštejn, ona v reálu několikanásobně překonala. Na počest osmy dala pojmenovat prvních osm stanic jičínského metra jmény těchto velikánů."

"Ještě nám zbývají tři muži. Co nám řeknete o nich?" zeptal se nedočkavě Mulder.

"V souvislosti s Kotyzovou bych chtěl navázat na pana Žemličku. Když začal rozruch v EU kolem Kotyzové, začali se rojit producenti z Hollywoodu a zavětřili. Zajímaly se

o všechny členy osmy, kteří teprve stoupali k vrcholu. Vytipovali si Žemličku. Měl za sebou několik románů fantazy, některé dokonce zfilmované. Amíci na nic nečekali a milého Žemličku unesli do Hollywoodu. Byl to obrovský skandál, Američani únos zatloukali, ale když se v hollywoodské produkci začaly objevovat filmy s fantazy tematikou

s naprosto výjimečnou úrovní, bylo jasné, že ho drží

v Americe násilím. Po čase se Žemlička skutečně objevil na veřejnosti. Mnohamilionové dolarové konto mírnilo pocit křivdy z únosu a Žemlička zůstal za velkou louží. Říkalo se

u nás, že Spielbergova sebevražda souvisela s Žemličkovou slávou. Veliký režisér a scénárista neunesl život ve stínu českého genia.

Další gigant byl Franc, neuvěřitelně pilný autor. Psal všechno, všude a vždycky, na schůzkách nás zahlcoval tvorbou natolik, že jsme se nedostali ani ke slovu. Rozcházelí jsme se k ránu, obdarováni několikakilogramovými výtvary novopackého gejzíru. Musím se pochlubit, že jsem byl první, kdo předpověděl Francovi Nobelovu cenu za literaturu. Když ji pak po letech dostal, zavolal jsem mu, abych mu poblahopřál a požádal jsem ho o schůzku. Řekl mi, víte kolik lidí mně denně volá, pět, někdy i deset, jakže Veselý, neznám, nepamatuju, sbohem. Tenkrát mě jeho chování mrzelo, ale dneska je všechno dávno pryč. Jeho básničky a povídky mně ulehčují tíhu života.

Konečně jsme u osmého člena, u pana Zemana. Jičínský bard, jak je obvyčejně zván, je spolu se svým dílem notoricky znám, že je zbytečné všechno znova opakovat. Dokladem jeho výjimečnosti je fakt, že jeho básně jsou častokrát považovány za skvosty lidové poezie nebo za staročínskou poezii. Nakonec právě jeho poezie se velkou měrou zasloužila o čistotu a rozvoj českého jazyka nejenom u nás, ale i ve světě. Čeština se stala oblíbeným jazykem v mnoha státech světa, že dnes prakticky mluvíme o českořinných zemích. To je právě Zemanova zásluha a samozřejmě i ostatních členů jičínské osmy. Nebylo divu, že parlament rozhodl v roce 2018 zasvětit opuštěné mauzoleum jičínskému bardovi Zemanovi. Snad šťastná shoda jmen, pomohla tomuto geniálnímu rozhodnutí. Zeman byl totiž také jeden bezvýznamný politik konce 20. století, který dal mauzoleum zbudovat pro svoji věčnou památku. Takže díky náhodě nebylo nutno odstranit obří nápis z průčelí stupňovité pyramidy, který hlásal MILOVANÉMU ZEMANOVÍ NÁROD. Přibyl pouze oslavný verš BÁSNÍK, KTERÝ PŘINUTIL NEBESA SESTOUPIT NA ZEM."

Stařeček se ponořil do vzpomínek a ztichl. Nabobtnalí holubi už ani nestáli na nožičkách, ale těžce dřepěli na zemi. Naštěstí Scullyová již vyčerpala syntetické pokroutky. Nevyčerpala však otázky: "Ale pane Veselý, jak je možné, že všichni

z literárního kroužku se proslavili, zbohatli a vy jste skončil jako houmlisák? Jak to bylo s vámi?"

Stařeček se na Scullyovou zkoumavě podíval, pak pohledem přešel na vozičkáře, kteří se bavili opodál kutálením zoufalého děcka před svými vznášedly. Pak zdvihl oči k nebi

a prorockým hlasem začal odpovídat: "Jsem už starý, hodně starý a mé dny jsou sečteny, nemám důvod vám lhát nebo se chvástat. Jsem v milostiplném stavu, kdy mě pravda nepomůže, ani neublíží."

Detektor lži byl zelený jako brčál.

"Víte, mé prokletí bylo v tom, že jsem byl ze všech nejgeniálnější, a tak ...."

V tom se z reproduktorů lavičky ozvalo: "Burzovní zpravodajství pro naše milé europáky. Poměr euro k dolaru, dolaru k jenu, jenu k euro...."

„Hubu drž," zařval stařeček s netušenou silou směrem k reproduktorům a ty okamžitě oněměly.

"Promiňte," řekl a pokračoval ve vzpomínání. "Oni byli dobří, to ano, připouštím, ale věnovali se pouze literatuře, a to pro mě bylo hodně málo, mně to nestačilo. Doba tenkrát, alespoň se mi to zdálo, byla moc zlá. Samé krutosti, nemorálnosti, rozkrádání ve velkém, sexuální nevázanost. Nevýslovně jsem se tím trápil. Ve světě se konala různá sympózia, církevní koncilia o tom, jak všemu zabránit. Televizní debaty nebraly konce. Situace se zdála být bezvýchodná. Přelom tisíciletí zvyšoval stres ve společnosti. A pak jsem přišel na jednoduché řešení. Uvědomil jsem si, že zlo je lidská veličina a jako taková je velice relativní. Lidí nejsou ve skutečnosti šokováni tím, že se zlo děje, ale tím, že nejsou schopni mu čelit, jsou deprimováni neschopností nebo neochotou soudů, policie

a zákonodárců účinně zasahovat proti zlu. Řešení se nabízelo na každém kroku a lidstvo jakoby bylo zaslepené, nevidělo, že pomoc je na dosah ruky. Pustil jsem se do psaní filozofického a náboženského díla nazvaného Metla morálky, jehož stěžejní myšlenku bych shrnul do následujícího motta: Největší nemorálností je vnucovat člověku morálku. Morálka je mor pokroku."

"Já myslela, že to je citát generála Klause, který zvítězil nad komunisty," pravila udiveně Scullyová.

"Ale ne, madam, je to můj výrok. A Klaus nebyl generál a už vůbec neporazil komunisty. Pravda je, že mě některými svými výroky inspiroval, ale ještě nedozrál té odvahy a síly, aby tváří v tvář vyzval společnost k odmítnutí morálních zásad. Já ho za to neodsuzuji, všechno chce svůj čas a za jeho vlády by to bylo těžko přijatelné pro široké lidové vrstvy. Tuto cestu tušila jen hrstka vyvolených ve vládě a v parlamentu. Musel jsem přijít já a provedl jsem, jak já tomu říkám, překalibrování morálního kodexu. Mnoho z toho, co bylo do té doby nemorální a tedy

i trestné, jsem prohlásil za přirozené, v souladu se svobodným jednáním svobodného člověka. Tím se ušetřilo mnoho práce policii, justici a tíseň ve společnosti radikálně ustoupila.

Protože jsem tušil, že po zveřejnění mého revolučního díla nastane veliký třesk a nebude klid na další tvorbu, přichystal jsem si další díla, která měla na stěžejní práci navazovat. Po vzoru Komenského jsem

chtěl změnu v myšlení a chování

ve společnosti začít od dětí. Začal jsem psát pornopohádky, abych tak děti ušetřil případnému šoku, kdyby se setkaly

s tvrdou sexuální realitou nepřipravené. Chystal jsem další projekty, ale nějak se stalo, dodnes mně to vrtá hlavou jak, nejspíš se někdo naboural do mého počítače, prostě několik pohádek se dostalo na světlo světa. Jednou jsem se probudil, můj dům byl obklíčen novináři, filmaři a producenty. Vyzýval jsem je, aby odešli, ale byli úplně nepřičetní. Vnikli do domu

a nastalo peklo. Prohrabávali mé šuplíky, nabízeli smlouvy

a milióny, ale já nechtěl ani slyšet. Vřava vrcholila, až se o mě začali přetahovat zástupci nejprestižnějších filmových společností. A pak .... utrhli mně ruce v rameni. Jen zázrakem jsem všechno přežil. K vědomí jsem se probral po několika dnech. To už v televizi běžely moje pornopohádky, ale samozřejmě pod jiným jménem. Moje stěžejní dílo Metla morálky zmizelo neznámo kam, jen tu a tam v různých projevech, článcích a knihách z různých koutů světa se vynořovaly moje myšlenky z této knihy. A tak moje setba přece jenom byla úspěšně zasetá. Moje myšlenky žijí, i když já nemám ani holé ruce," smutně ukončil vyprávění stařík.

"To bude v pořádku, my vám je naskenujeme. Virtuální realita překonává zlomyslnost boží," prohlásila energicky Scullyová. Mulder mezitím jedním hmatem složil sférickou kameru, druhou rukou sbíral nakynuté holuby a dával je do odpadkového koše.

"Bylo to senza odpoledne, fakt," pochvalovala si Scullyová, "za tuhle reportáž nám každá redakce utrhne obě ruce."

"Kdo vám je pak naskenuje," optal se ironicky a s úsměvem stařík .

"To jenom jako," vysvětlovala Scullyová a odtrhla stařečkovi detektor z čela. "Jaké jste vlastně napsal pornošky, já jsem měla hrozně ráda Žbluňka a Žbluňk nebo Nenasytanou mužolapku."

"Tak ty jsou ode mne," pokyvoval hlavou stařík.

"Fakt?! Ty žeru!"

Sluneční symfonie jara mlčky burácela v listoví, jakoby se vůbec nic nestalo.

VÁCLAV FRANC podle PETRA VESELÉHO JEDINÝ ZE VŠECH

21.duben 14 hodin 17 minut , policejní vyšetřovna, EU

Vrchní strážmistr Arazim a jeho zástupce Jarý se již poněkolkáté

podívali navzájem do očí.

„Tak znova,“ rázně řekl Arazim. „Jak se jmenujete?“

„Petr Veselý,“ odpověděl stařeček a zadíval se Jarému do očí.

„Pane Veselý, máme informace, důvěrné informace, že jste zůstal jako jediný naživu z té slavné jičínské osmy,“ oslovil stařečka Bedřich Jarý.

Hlava starce s sebou mírně trhla, početné vrásky se zněkolikanásobily.

„Pane Veselý, vy jste znal osobně všechny členy velké jičínské osmy?“

„Ano, ano,“ pokýval stařeček hlavou.

„Mohl byste nám říct, kdy jste je viděl naposledy?“ vyzvídal Arazim.

„Tak to si přesně nepamatuju,“ vyhýbal se odpovědi stále veselý stařeček.

„Co to má znamenat,“ rozčilil se Arazim, „pamatujte si, že přiznání je polehčující okolnost!“

„Já je tedy znal, byli to moc prima lidi, rádi jsme se setkávali, radili jsme se, a tak, ale ...,“ zastavil se Veselý.

„Jaké ale, jaké ale?!“ nervózně si pohrával se služební pistolí Arazim.

„Ale ... měli jednu vadu,“ přiznával nerad dědeček.

„Tak už to, sakra, vyklopte,“ docházely nervy i zástupci Jarému.

„Měli jednu vadu, všichni byli ... chytřejší než já,“ přiznával neochotně veselý stařeček.

„Takže jste je oddělal, konečně motiv,“ oddechl si Arazim.

„Strašně moc toho napsali, třeba ten Franc, dokonce měl dostat Nobelovu cenu, Zemanovi postavili mauzoleum, Prochor byl generálním ředitelem celoplošné televize, Zákoutská má v Nové Pace na náměstí sochu v nadživotní velikosti a já ...,“ rozplakal se nyní již méně veselý stařeček.

„Počkejte, sochu říkáte,“ zpozorněl Arazim. „Vy jste byl přece původním povoláním sochař, ne?“

„Ano, to byl,“ neochotně přiznával stále méně veselý stařeček.

„A jestli se nepletu, tak jste vyhrál veřejnou soutěž na stavbu osmi soch na Karlově mostě přes Cidlinu,“ rozpomínal se vrchní strážmistr Arazim.

„Ano,“ skoro zakřičel stařeček s velkou radostí. „Sochy na mostě, to je moje jediná chlouba.“

„Tak vidíte, byl jste taky úspěšný, možná úspěšnější než Franc nebo Prochor, o těch sochách četla Ludmila v novinách. Psal tam nějaký akademický sochař, že ty sochy, jsou jako živé. Jedna připomíná toho slavného spisovatele France, co měl dostat tu Nobelovku, že jo, další je pak podobná Janě Benešové, co napsala tu knihu Život s osmou, a potom ta jedna je podobná tomu básníčkáři Zemanovi, ale já básničky nečtu, to ještě tak Ludmila, já nemám na voloviny čas, protože musím honit takový recidivisty jako jste vy, jasný, Veselý.“

„Náčelníku?!“ zarazil se zástupce velitele Bedřich Jarý. „Mě něco napadlo, co kdyby ...“

„Mě to napadlo dřív, zavolejte Zahálku. Zaháááálka!“

„Volal jste mě, pane nadstrážmistře,“ přiběhl na povel mladší strážmistr Zahálka. „Pane nadstrážmistře, mám pro vás zajímavou informaci.“

„Mluvte, Zahálka,“ vyzval podřízeného nadřízený.

„Dnes dopoledne jsem se procházel po mostě Karla Gotta přes Cidlinu, dříve to býval Klausův most potom most Karla Guta, a právě když jsem venčil vaši Kikinu, tak si značkovala tu jednu sochu, co tam stojí a vidím, že se z ní kousek odloupl a oni to byly brýle, takové ty, co nosil John Lennon.“

„Co to plácáte, Zahálka, abych vás taky nedal zavřít,“ obořil se na Zahálku Karel Arazim. „Dejte si odchod!“

Nastalo ticho. „Co s vámi, člověče?“ podíval se Arazim na stařečka Veselého. „Nic na vás nemáme, děláni soch není trestné, tak si koukejte sbalit svých pět švestek a vypadněte než vás dám zavřít až zčernáte,“ ukončil výslech Karel Arazim.

Teď již opět veselý stařeček se rozesmál na celé kolo. V ruce držel učebnici, Francovu knížku Kdo život nedal, kde autor líčí, jak starý důchodce postupně zamorduje svých jedenáct dětí.

„To bylo senza odpoledne, fakt,“ pochvaloval si Veselý. „Ten Franc byl opravdu geniální, tu Nobelovku si přece jenom zasloužil právem, ale já ... oni všichni o tom jen psali, ale já to dokázal zrealizovat v životě. Já jsem nejlepší ...“

Sluneční symfonie jara mlčky burácela listovím, jakoby se vůbec nic nestalo.

ČAJ pro chvíle pohody

č.103, duben 2015, ročník XIV

Vydáno 5. dubna 2015 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dřevník Borovský

Interní tiskovina LiSu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!